teekſime höbe ſillad maantee peäle, nönda kui kubja-papa pörandalle tõutas teha.

„Seletage ſeda imelugu pikemalt?“ palus mölder.

Oleks mul wõimalik, kostis Hans — imelugu pikemalt teile ſeletada, ſiis olekſin ammogi Hanſo kuju ühe rika herra wasto wahetanud ja ſõidakſin ehk kue hobuſe tölla ſees. Se ainokene kahjoline aſi on, et kedagi ſelleſt iſandaſt õiget aro ei ſaa. Tema on täna Tallinnas, homme Peeterboris, üle-homme jälle Rijas ehk kaugel üle mere, lühidelt: igas paigas ja ei kuſagil. Mis linnades temaſt räägitakſe, on imelikum kui ime kuulda; mina iſe ei oleks neid jutuſi uskunud, kui mönda oma ſilmaga ei oleks näinud.

„Rääkige, rääkige!“ paluſid meehed üheſt ſuuſt.

Hans wiskas ſilmad üle letti kõrtſo-tuppa, kui tahaks waadata, kas ſeal kedagi kuuljaid luurimas ei olnud ja ütles ſiis pool ſala jutu kombel: „Seda ma tean ſelgeſt, et temal enam kui inimliko wäge on, misga ta wõimato asjad äratallitab. Mis ma omaſt teädmiſeſt töt mööda tohin tunnistada, ſe on, et Rias ja Tallinnas praego mitto rikaſt kodaniko kõrgel kombel elab, kellel aasta ceſt ei tea kas üht ainuſt oma kopikad karmannis oli. Seſama iſand, keda teie ſakſakambri nägite astuwad, elas nädala ehk kaks nende majas, ja peremeehe rikus oli käes. Kas ſe wara mere põhjaſt, maa alt, wai tuuleſt nende kätte tulnud: ſeda ei wõi ma ütelda; aga

kõigiſt wõib näha, kuida maa-pind, weeſi ja tuul tema käſo al elawad.“

Siis wõib tema üks ſuur nõid wai tark olla? küſis aidamees.

„Mis mina Tallinnas“ — kostis Hans — „temaſt olen kuulnud, ſeda tahan ma teile awaldada. Rahwas peab teda niiſuguſeks, kes tuulis-paſaga ümber ſõidab ja maahawariſenud kolletanud lehed rahaks wõib moondada. Teiſed ütlewad: tema oskab rahakukruid walmistada, mis ial tühjaks ei lähä, ehk toob oma sõbrale ühe rahakandja ma-jasſe, mis wäſimata peremeehele rikuſt koko kannab. Mis säratſiſt jutudeſt tõſi ehk wale, ſeda ei tea mina; ſiiski tahakſin mina kõik oma piſokeſe waranduſe ärakautada, kui ſelle iſandaga pikemat sõbruſt wõik-ſin ſobitada.“

Kuulge, armas Hans! — ütles Arina aida-mees — mull tuleb üks mõte pähä, mis teie ſeſt arwate? Katſume õnne. Tulge minoga ühes ſakſa-kambri, katſume iſanda enda ſeltſi meelitada.

„Seda wõime kül katſuda,“ kostis Hans — „ehk kül mina ei looda, et ſeſt käigiſt midagi kaſo meile tõuſeb. Ommetegi tahame õnne katſuda. Ega küſija ſuu peale ei lüa, ehk kül wõtjale käe peäle lüakſe.“

Mölder ja kubjas kiitſid ſeda nõuu. Enne kui meehed õnne katſuma läkſid, palus aidamees kõrts-miko, taha magadis kambri lauda katta, ja kui wõeras iſand nende ſeltſi pidi aſuma, wiis klaaſi